

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyně Mgr. Jitkou Zavřelovou v právní věci žalobkyně: **P. T. N.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 21. 11. 2011, čj. OAM-327/LE-BE02-ZA04-2011, E. č. L009083,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č.150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) proti shora označenému rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle ustanovení § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu.

Žalobce tvrdí, že žalovaný porušil ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné

pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Žalovaný se totiž nesnažil zjistit příčiny rozdílu mezi nynější a předchozí žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce dále brojí proti nesprávné aplikaci § 10a písm. e) a § 25 písm. i) zákona o azylu a tvrdí, že v řízení uvedl nové skutečnosti, na základě kterých žalovaný měl jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany meritorně projednat. Mimo jiné žalobce opakovaně zdůraznil, že jeho neshody s rodiči se během sedmi let, které uplynuly od podání první žádosti o azyl, výrazně prohloubily a jejich současná intenzita tak představuje novou skutečnost, kterou bylo zapotřebí meritorně projednat. Za nedostatečné žalobce považuje i odůvodnění rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný v písemném vyjádření popřel oprávněnost žalobních námitek, které nadto považuje za velmi nekonkrétní. Pokud jde o správnost aplikace ustanovení zákona o azylu, odkázal žalovaný na obsah správního spisu a na odůvodnění správního rozhodnutí, s nímž se nadále ztotožňuje. Žalovaný také zdůraznil, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je účelová a jediným motivem jejího podání je legalizace pobytu žalobce na území České republiky, které hodlá dosáhnout pomocí azylového řízení.

Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 13. 7. 2004 první žádost o udělení azylu (dle tehdejší právní úpravy). V tomto prvním řízení žalobce uvedl, že jeho otec byl často opilý a nerozuměli si spolu. V České republice se mu líbí a chtěl by tady zůstat. Druhou žádost žalobce podal dne 9. 11. 2011. Jako důvod uvedl, že měl problémy s otcem a chtěl jinou práci.

Žalovaný následně vydal napadené rozhodnutí. V odůvodnění uvedl, že žalobce podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž dřívější žádost byla zamítnuta. Při zkoumání aktuální žádosti správní orgán dospěl k závěru, že uváděné důvody jsou zcela totožné s důvody, které žalobce prezentoval v předchozím řízení. Žalovaný tedy uzavřel, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by bylo možné označit za nové ve smyslu zákona o azylu a že tedy nebyly dány důvody pro meritorní posouzení opakované žádosti. Nad rámec věci pak žalovaný dodal, že žádost byla podána účelově s cílem legalizovat pobyt na území České republiky.

Žaloba není důvodná.

Soud po prozkoumání předloženého správní spisu a napadeného rozhodnutí žalovaného shledal, že skutková zjištění plně odpovídají spisovému materiálu a byla žalovaným i řádně zhodnocena. Napadené rozhodnutí netrpí nedostatky odůvodnění a soud považuje závěry učiněné žalovaným za přiměřené a správné.

Podle § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.

Z konstrukce právní úpravy v zákoně o azylu vyplývá, že v případě nepřijatelných žádostí se řízení zastavuje, aniž by správní orgán musel přistoupit k meritornímu přezkoumání důvodů žádosti. V tomto ohledu tedy nelze žalovanému vytýkat, že k uváděným údajům neprováděl jakékoliv dokazování, za předpokladu, že závěr o nepřijatelnosti žádosti je správný.

Klíčové je tedy vyřešit žalobní námitku, podle níž intenzita sporů žalobce s jeho otcem má povahu nové skutečnosti. V tomto směru však žalobci přisvědčit nelze, a to proto, že o tom, že se jeho spory s otcem zásadně prohloubily, žalobce v řízení před správním orgánem nehovořil. Správní orgán proto tuto skutečnost nemohl brát v úvahu. Není úlohou správních orgánů samostatně domýšlet a podsouvat žalobci důvody a skutečnosti, pro které by bylo možné věc meritorně projednat a případně také mezinárodní ochranu udělit. Úkolem správního orgánu je pouze žalobce poučit o tom, že je jeho povinností uvést v úplnosti a pravdivě všechny důvody, pro které opustil zemi původu a pro které podává žádost o udělení mezinárodní ochrany. O tom byl žalobce náležitě poučen. Jestliže i přes tato poučení žalobce pouze konstatoval, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podává ze stejných důvodů a uvedl pouze, že měl problémy s otcem, aniž by tuto skutečnost nějak rozvedl, postupoval žalovaný správně, pokud vydal žalobou napadené rozhodnutí.

Druhou žádost žalobkyně je proto třeba považovat za žádost opakovanou. Jestliže přitom v nové žádosti žalobce neuvedl žádnou skutečnost, kterou by dříve bez své viny uvést nemohl, je třeba uzavřít, že zastavení řízení bez meritorního přezkoumání důvodů žádosti bylo správným postupem.

Lze proto uzavřít, že žalovaný neporušil žalobcem namítaná ustanovení zákona o azylu ani správní řád. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovaný, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. ledna 2012

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 19. ledna 2012 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost: Nešporová